

Àgata i la seua tutora van anar a l'hospital. Sa mare estava en observació. El metge es va apropar a la nena que plorava desconsoladament.

- No aniré amb mentides. Ta mare està molt mal. Ara està en coma i no desperta.

- Nooo! Ma mare no morirà. No pot morir! Si no, jo... Què serà de mi...

Van passar els dies i la mare d'Àgata no despertava.

Una vesprada de pluja, mentre Àgata estava al costat de sa mare, mirant-la amb llàgrimes als ulls, el batec del cor anava aturant-se a poc a poc. Àgata es va posar nerviosa. Va cridar el metge. La infermera que l'acompanyava li va dir a la nena que esperara fora. El metge intentava reanimar el cor de la pacient, però el cor es va aturar definitivament. El metge va sortir de la habitació cap on estava Àgata.

- Ho sento molt, però ta mare ha mort.

- No! No pot haver mort! No por ser morta... No! No! Noo....!''

Àgata es va despertar de sobte.

- Oh! Només ha segut un somni... Però ha segut espantós! Estic contenta de que només siga això.

Aquell dia, a la mateixa hora que al somni, la van cridar per anar a l'hospital. Àgata no podia suportar la pèrdua da sa mare. No li quedava ningú més! Com que no hi havia cap familiar que pogués quedar-se-la, va ser internada en un orfenat.

Un mes va passar des de que va començar a escriure's el llibre amb cada somni que Àgata tenia. Així que un dia va veure el llibre acabat i des d'aleshores es va mantenir una setmana tancat. A la fi

de la setmana va poder obrir-lo i va poder llegir el seu títol. Es deia: *El llibre maladit*. Àgata el va llegir en veu alta i una ombra va envair la cambra on estava. Era curiós, perquè en cap moment va somiar que anava a un orfenat, però si que va poder viure tots els somnis escrits al llibre. Cada dia hi ocorria un, i cada dia que passava, es tornava més i més tensa, sensible. Sa companya de cambra va quedar horroritzada pel que veia per les nits. Àgata s'alçava del llit i començava a caminar, a parlar i a dir coses sense sentit. Com que allò que observava no era normal va parlar amb el director del orfenat. La nena, es clar, estava espantada i no volia estar més amb una xica sonada. Per unes quantes nits van observar a Àgata en una altra cambra per a veure què feia. No era normal el que observaven. Tot el que sa companya va dir era cert. Hi havia vegades que es posava a córrer d'un lloc a un altre i hi havia vegades que es posava a cridar com una possessa. Pensaven que ells no podien fer res per ajudar-la i que ella necessitava ajuda especialitzada i la van portar a un psiquiàtric.

Al dia següent d'anar al psiquiàtric va obrir el llibre i va tornar a pronunciar el títol en veu alta i el llibre la va engolir. Els metges del psiquiàtric no sabien on estava i la van buscar per tots els racons, però no hi era en lloc. Havia desaparegut.

A l'any de que desaparegués Àgata, la van trobar a sa cambra. Els metges van precintar aquesta quan la xica va desaparèixer i un any mes tard van decidir obrir-la de nou i en fer-ho van trobar el cos dessagnat d'una nena d'onze anys que portava un llibre sense títol i tot en blanc.

Set anys més tard, Mara, una nena de deu anys es va trobar...

EL LLIBRE MALEÏT

